

Hồi 39

Trên Danh Sơn Khổ Đội Cao Nhân

 ất lâu !

Kiều Dương Tán Lôi Thanh Minh, nhìn thấy sườn chiếc lộng rơi xuống đất, cây lộng đã đưa hấn lên hàng cao thủ võ lâm, ngày nay đã thoát khỏi tay hấn rơi lả tả, sáu mươi tư cây kèo lộng đều bị gãy ngang, hấn không chế ngự nổi sự uất nghẹn, và thất bại chua cay tràn ngập tâm hồn. Bất giác hai giòng lệ nóng chan hòa bên khóe mắt, trên tay hấn chỉ còn cán lộng trụi, hấn buông thông luôn trên đất, quay mặt về hướng Đông cúi đầu lạy bốn lạy. Hai giòng lệ chảy như mưa, và cất tiếng nói to:

- Đệ tử học tập không tinh, nên làm hư lụy đến danh dự của sư môn đã ba trăm năm chiến thắng, thì mặt mũi nào còn sống ở trên đời !

Vừa nói dứt, tả chưởng hấn quật ra sau lưng, đánh mạnh vào thiên linh cái để tự tử, thật là một chuyện ngoài sự xét đoán của mọi người, nên mọi người đều há mồm kinh ngạc ...

Dị Đại Cương và Nhan Như Ngọc trong lúc xáp chiến cả hai đã lui ra đứng ngoài ba trượng thành thử không kịp cản trở Lôi Thanh Minh.

Cừ Thiên Hiệp vội thu hồi thanh trúc kiếm, lui ra sau hai trượng.

Ba người thấy rõ Lôi Thanh Minh đột nhiên cử chưởng tự vận, tuy tất cả đồng kêu lên, nhưng chẳng ai nhảy ra cản trở kịp.

Ngay lúc đó, một bóng người từ trên cao hạ xuống nhanh như điện xẹt, tay áo rộng màu tro phát mạnh vào cánh tay Lôi Thanh Minh nhắc bổng cánh tay hấn về phía trước đồng thời một giọng nói êm trầm vang lên:

- A di đà Phật ! Lôi thí chủ, hãy lấy thân mình làm trọng, ta phải chặn chân mới được !

Cừ Thiên Hiệp, Dị Đại Cương và Nhan Như Ngọc cả ba đồng thở một hơi dài khoan khoái.

Ngộ Phi đại sư hiện ra ngăn trở sự tự vận của Lôi Thanh Minh, đồng thời tay áo rộng của vị lão tăng nâng bổng Lôi Thanh Minh về phía trước hai bước, một cử động quá nhẹ nhàng, nhưng Lôi Thanh Minh không phản kháng gì cả.

Ngộ Phi đại sư đặt nhẹ bàn tay trên vai hắn, từ tốn bảo:

- Con nhà võ tử thí với nhau ta không nên lấy sự thắng bại mà nhục chí ! Lôi thí chủ xuất thân tại danh môn chánh phái, thì việc làm phải chính đại quang minh, ai ai cũng lấy danh dự của sư môn làm trọng, nhưng tự vận không phải là một phương pháp giúp ta báo ân đáp nghĩa sư môn đâu ! Lôi thí chủ hãy nghĩ lại !

Bấy giờ, Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương cũng bước đến trước mặt Lôi Thanh Minh, dịu giọng khuyên:

- Hộ pháp ! Cái lỗi mọn này, Huyết quang giáo thay người nhận chịu, người hãy an lòng !

Cừu Thiên Hiệp đã đưa ra chiêu kiếm “Mạng vận chi kiếm” tuy chàng biết uy lực chiêu thức này không nhỏ, nhưng chàng không ngờ chỉ một bước đã hạ ngay Lôi Thanh Minh, và không ngờ Kiêu Dương Tán Lôi Thanh Minh quyết định tự tử mau như thế. Do đó nhứt thời Cừu Thiên Hiệp cảm thấy hối hận phần nào, chàng vội đến trước mặt Lôi Thanh Minh cất tiếng nghẹn ngào:

- Lôi huynh ... Lôi ...

Kiêu Dương Tán Lôi Thanh Minh buông tay áo rộng Ngộ Phi đại sư, hất vòng tay xá đại sư vừa cung kính nói:

- Đại sư bồ đức cứu mạng này, dù nát thân cũng khó báo trả, Lôi mỗ nguyện đời đời ghi nhớ.

Vừa nói dứt hất quỳ nhanh xuống đất lạy hai lạy. Sau đó hất quay sang Dị Đại Cương vòng tay thi lễ nói:

- Nhiều năm qua, nương tựa dưới trưởng giáo chủ, lòng này mến cảm vô cùng, xin nguyện ngày sau báo đáp !

Sau cùng hất bước đến trước mặt Cừu Thiên Hiệp, trợn đôi mắt đỏ như trùng báo vừa nói như thét:

- Họ Cừu ! Được người nhường cho một đường kiếm Lôi mỗ không thể quên ân, nhưng ba năm sau ta sẽ gặp người lần nữa ! Nếu người có sợ thì hãy giết ta đi, bằng không ... thì người sẽ hối hận sau này !

Giọng nói của hắn đầy căm hờn phẫn uất, đôi mắt đỏ au lên.

Cừu Thiên Hiệp thấy thế mỉm cười khổ sở bảo:

- Lôi huynh ! Nói chi những lời này ! Chúng ta ...

Kiều dương tán Lôi Thanh Minh không để Cừ Thiên Hiệp nói dứt, hấn rống to lên:

- Họ Cừ ! Người không giết ta ! Ta phải rời nơi đây tức khắc !

Vừa nói dứt, hấn quay mình ra sau, vòng tay vái Ngô Phi đại sư, Dị Đại Cương và Nhan Như Ngọc, lại đưa mắt căm hờn nhìn Cừ Thiên Hiệp rồi nhanh như cắt hấn rún mình nhảy vọt ra xa.

Cừ Thiên Hiệp đuổi theo gọi to:

- Lôi huynh ! Lôi Thanh Minh ...

Lôi Thanh Minh ngoái đầu lại, nặng giọng hỏi:

- Người hối hận đã tha mạng sống ta ư ?

Cừ Thiên Hiệp lắc đầu, khổ sở đáp:

- Không phải vậy đâu Lôi huynh ạ ! Người muốn đi thì đi, nhưng người hãy dừng lại để cho Cừ mỗ nói vài lời phân biện.

Kiều dương tán Lôi Thanh Minh kêu “hừ” một tiếng vừa nặng giọng nói:

- Vô ích ! Ba năm sau, nếu Lôi mỗ còn sống vài người không chết, lúc đó chúng ta sẽ phân biện hay giải thích gì ... chẳng muộn ! Ta đi ...

Vừa nói dứt, hấn nhảy vọt lên cao và trở hết tuyệt kỹ khinh công đi như gió lốc, chỉ nháy mắt mất dạng.

Ngô Phi đại sư, Dị Đại Cương, Nhan Như Ngọc và Cừ Thiên Hiệp nhìn theo hướng “Kiều dương tán Lôi Thanh Minh” đến khuất dạng. Bốn người mang bốn tâm sự khác nhau, tuy nhiên mỗi người đều tỏ ra buồn man mác ...

Khoảng khắc sau ...

Ngô Phi đại sư thở ra một hơi dài nói:

- Giữa các giới võ lâm tựa hồ như cái vạch ân, họa nối liền, không bao giờ dứt !

Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương liếc mắt nhìn cây “khô trúc thánh kiếm” trên tay Cừ Thiên Hiệp cất tiếng bảo:

- Trách vụ của chúng ta, giờ lại ghi thêm một nét bút nữa !

Cừ Thiên Hiệp không vui hỏi lại:

- Trách vụ gì thế ?

Dị Đại Cương cười lạnh lạnh nói:

- Người bức bách hộ pháp của bốn giáo ra đi, đấy không phải một việc hay sao ? Bởi vậy ta đã quyết định, lấy thanh dự Huyết quang giáo chủ ra tiếp người !

Cửu Thiên Hiệp lòng đau như cắt, phần uất la lên:

- Dị Đại Cương chính người tự vẽ ra lối thoát, Cửu mô tuy bất tài, nhưng nguyện hầu tiếp người đến tận cùng !

Dị Đại Cương quát to:

- Hay cho tiểu tử ! Dám buông lời hống hách, thì chớ trách bốn giáo chủ nhẫn tâm !

Vừa nói dứt, Dị Đại Cương bước tới trước hai bước, tay hữu giơ cao Triều Thiên Hốt, trầm giọng quát:

- Lại đây ! Ta sẽ cố gắng hầu tiếp người vài chiêu tuyệt học !

Ngộ Phi đại sư thấy cả hai tuốt kiếm ra khỏi vỏ, sợ xảy ra một trường ác đấu, vội vàng bước vào giữa khoát tay, nói:

- Nhị vị thí chủ ! Trời chưa sáng tỏ, giờ hội tại Hương Lô Phong cũng sắp đến, xin nhị vị nán đợi đông đủ quần hùng hợp mặt, lúc bấy giờ ta sẽ nói ra không muộn ! Cần gì phải động đến đao kiếm mới hiểu nhau ! ...

Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương ngược mặt cười hô hố bằng giọng nói mỉa mai đáp:

- Đại hội Hương Lô Phong là của Đại sư và Cửu đại môn phái, Dị mô là hàng ma ngoại đạo thì làm sao chen chân vào được !

Ngộ Phi đại sư từ tốn bảo:

- Giáo chủ nói chi lời này, chúng ta đều là ...

Dị Đại Cương không đợi đại sư nói dứt, đã lớn tiếng ngắt lời:

- Ngộ đại sư ! Đại hội tại Hương Lô Phong bốn giáo chủ sẽ đến dự, nhưng mà ...

Vừa nói đến đây, bỗng nhiên hắt nín bật, rồi bước đến trước mặt Ngộ Phi đại sư cất tiếng hỏi:

- Ví như đúng giờ, mà Cửu đại môn phái không đến dự hội thì sao ?

Ngộ Phi cau mày khó chịu, song giữ giọng hiền đáp:

- Lẽ tự nhiên là không hội, nhưng bần tăng không tin “Bích ngọc cổ Phật” là hư lệnh !

Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương cười to như sấm, tiếp:

- Hay tuyệt ! Ta sẽ chờ đợi vài giờ xem sao ? Và hầu nghe sự giảng luận của quý chưởng môn thế nào !

Nói đoạn hấn quay sang Cừ Thiên Hiệp bảo:

- Hội tại Hương Lô Phong nếu không kết quả, ta quyết chẳng chia tay !

Vừa nói xong, hấn vẫy tay gọi Nhan Như Ngọc cả hai bước dần xuống núi rất nhanh.

Cừ Thiên Hiệp chưa nguôi cơn giận, quay sang Ngô Phi đại sư vòng tay nói:

- Chúng ta sẽ gặp nhau tại Hương Lô Phong !

Ngô Phi đại sư vòng tay đáp:

- Màn trời chưa sáng, Thiếu hiệp định đi đâu ?

Cừ Thiên Hiệp cung kính thưa:

- Tại hạ chỉ đi quanh sau núi, đợi đến giờ ngộ phó hội !

Ngô Phi đại sư buồn bã đáp:

- Bần tăng muốn lưu thiếu hiệp lại tề tựu nghỉ ngơi nhưng lại sợ những người dự hội chỉ trích, vậy chúng ta gặp nhau vào giờ ngộ ...

Chữ “ngộ” chưa thoát khỏi miệng, thì đại sư đã nín bật, vì trông thấy từ xa chạy như bay đến một người ốm cao, y phục đen tuyền.

Cừ Thiên Hiệp trông thấy người ấy vội reo to:

- Lão tiền bối ! Quế lão tiền bối !

Bấy giờ Ngô Phi đại sư mới nhận biết người lạ ấy là một nhân vật nổi tiếng giang hồ, trong nhóm Nhứt tăng, nhị khất cái, tam kiếm khách. Người này là một trong hai khất cái tên hiệu là Kim Bảng trúc trượng Quế Cung Thiềm.

Ngô Phi đại sư cũng mừng rỡ không kém, vội cao giọng nói to:

- Quế huynh, không rõ ngọn gió quý nào đưa quý huynh đến Cảo sơn, tề tăng không rõ sớm tiếp nghênh ...

Thật là một việc bất ngờ, Kim bảng trúc trượng Quế Cung Thiềm mặt tái như đổ chàm, tay cầm trúc trượng múa vùn vụt, nhắm ngay mặt Cửu Thiên Hiệp giáng xuống, thế mạnh như chớp giạt núi băng.

Cửu Thiên Hiệp không thể ngờ được, khi thấy đầu gậy sắp điểm vào má, làm chàng thất kinh, sử dụng ngay thế Lôi hoành cửu chuyển nhảy treeto lên cao tám trượng tránh thoát ngọn đòn tối độc của Quế Cung Thiềm.

May cho chàng cái thế “Lôi hoành cửu chuyển” là một thế kỳ phách trong pho “Thiết thư thần công”, nếu không thì dù cho cao thủ có mình đồng da sắt, cũng khó thoát cây gậy trúc đập nát mặt.

Ngộ Phi đại sư rúng động tận đáy lòng, mồ hôi rịn ra ướt trán, lão đứng lạng người như pho tượng, không biết phải xử trí cách nào.

Cửu Thiên Hiệp nhảy tránh ngọn roi tre trí mạng, vội kêu lên như điên:

- Lão tiên bối

Quế Cung Thiềm đánh trượt đối phương, lão nổi giận xung thiên gầm to như hổ rống:

- Lão Hoa tử quyết móc mắt ngươi !

Vừa nói dứt, tay tả lão vung kim bảng, tay hữu huy động trúc trượng, đưa ra một chiêu “Hoành trảo thiên quân” đánh vụt vào đầu đối phương.

Cửu Thiên Hiệp cả kinh, rú lên một tiếng, rún mình nhảy vọt lên hàng trượng tránh thoát ...

Quế Cung Thiềm quá ư tức giận tay roi tay gậy quật mạnh vào đôi chân Cửu Thiên Hiệp, luồng kinh phong bốc cuộn lên rì rào, liếm xéo vào chéo áo Cửu Thiên Hiệp rơi lả tả. Hai lần đánh trượt đối phương. Quế Cung Thiềm nhảy lên lồng lộn như hổ đói, tay gậy ra roi chẳng khác đôi giao long đang vờn nhau trên Bắc hải, lão vừa mót vừa rống to lên:

- Võ công ngươi đã thành tựu, hèn chi ngươi chẳng cuồng vọng như thế này ! Ta sẽ giết ngươi ...

Ngộ Phi đại sư thấy cục diện quá nguy cấp, nên vội nhảy đến trước nói to:

- Quế huynh ! Tại sao huynh lại làm như thế ?

Quế Cung Thiềm hậm hực hét to:

- Ngộ hòa thượng ! Ta không muốn ngươi can thiệp vào chuyện này ?

Lão vừa nói vừa vung kim bảng, trúc trượng đánh tới tấp.

Ngộ Phi đại sư lấy làm khả nghi, đôi mi điểm bạc của đại sư cau hằn lại, bằng giọng nói đau khổ hét to lên:

- Có gì thắc mắc, xin nói cho rõ ràng, chẳng nói làm sao giải quyết được !

Quế Cung Thiềm giơ cao trúc trượng chỉ vào mặt Cừu Thiên Hiệp nói lớn:

- Người hãy đến hỏi hấn !

Cừu Thiên Hiệp chẳng hiểu gì cả, chàng quá đỗi ngạc nhiên nói to:

- Tôi ... tôi đã làm gì ... tại đâu ... để mang tội với tiền bối !

Quế Cung Thiềm giận run lên, tay gậy tay roi, chống mạnh xuống đất, lão giương đôi mắt đỏ ngầu nhìn vào Cừu Thiên Hiệp chòng chọc và rống lên:

- Người khéo giả vờ không hiểu ! Vậy ta hỏi người cuộc đổ máu tại Vạn Mạnh Trang, ai đã bức tử Thiết Thương Hận và Thần y Hoa Tử Phong. Ai giết ? Nói mau ! Ta ... lão Hoa Tử đã khổ nhục tìm người ...

Cừu Thiên Hiệp nghe qua như xét đánh ngang mày, chàng giơ hai tay lên trời và kêu lên:

- Trời ! ... Tiền bối ! Ai bảo với tiền bối mấy người đó chết và ai đã giết họ ?

Ngộ Phi đại sư tái mặt cúi đầu. Quế Cung Thiềm càng tức giận rống to lên:

- Người hỏi lấy mình ? Ngoài người ra, ai nhúng tay vào đó ?

Cừu Thiên Hiệp kêu lên đau đớn:

- Thật là nỗi oan ức tày trời.

Chàng bèn nhắc lại lúc chàng rời Tiềm Long cốc được Thần y Hoa Tử Phong lấy bức tranh Nhứt vĩ gang đồ treo trên vách mở ra cho chàng xem, sau cùng Cừu Thiên Hiệp phân biện:

- Nếu văn bối là hung thủ tại Tiềm Long cốc thì tại sao lưu lại dòng huyết tích bằng chữ, mà đề tên văn bối nơi đó ! Vả lại, văn bối biết rằng các giới võ lâm nghe theo lời đồn đãi mà quy tội cho văn bối quá nhiều, chứ thật ra, văn bối bị rơi vào địa huyết suốt ba tháng trời ròng rã ...

Kim bảng trúc trượng Quế Cung Thiềm há chịu tin hay sao, cho nên chiếc gậy trúc chỉ thẳng vào mặt Cừu Thiên Hiệp mắng to:

- Người tưởng Quế lão Hoa tử này là đứa bé lên ba hay sao mà bày trò đối trá ?

Vừa nói dứt, tả thủ giơ cao kim băng đánh vụt vào đầu Cừu Thiên Hiệp với một thế nhanh vô cùng. Cừu Thiên Hiệp thất kinh hoảng nhảy ra ngoài năm trượng né tránh, đồng thời kêu to lên:

- Tiền bối thấy xa hiểu rộng, tại sao lại tin những lời đồn đãi vu vơ ?

Quế Cung Thiềm “hừ” một tiếng quát to:

- Hừ ! Thiết thương Hận vết kiếm in trên thể xác, nhơn chứng còn sờ đó, ai bảo người ta tin lời đồn đãi vu vơ ?

Cừu Thiên Hiệp ngẩn người, chàng trầm ngâm một lúc, mới nói tiếp:

- Văn bối thật không rõ Thiết lão nhân đã ...

Quế Cung Thiềm cười lạnh lạnh, giọng cười sắc mùi tử khí thê lương:

- Người nguy biện khéo lắm đấy, nhưng mà trong vũ trụ có mấy tay “Tuyệt tình kiếm” vết đoản kiếm còn in trên mình hấn, người lại nói chẳng biết chi, lão Hoa tử đã nghe phong phanh người được may mắn học được món binh khí đời thượng cổ “khô trúc thanh kiếm” và lập chí giết tận anh hùng trong thiên hạ để người trở thành tay “Thiên hạ đệ nhất kiếm” vậy người có tài bộ gì hãy đưa ra đây ! Lão Hoa tử nguyện đem tánh mạng già này ra thí nghiệm, để người tế độ luôn !

Cừu Thiên Hiệp cả kinh kêu rú lên:

- Trời ! Lão tiền bối nói chi những lời này ...

Quế Cung Thiềm không chịu nghe lời phân giải của Cừu Thiên Hiệp, tả chưởng huy động gây trúc tỏa ra muôn đóa hào quang vừa rống to:

- Lại đây, chỉ có công phu mới chứng minh được !

Vừa nói dứt, gây tre roi vàng thi nhau bủa tới tấp, tạo thành muôn đạo hào phong cuốn tới vào người Cừu Thiên Hiệp.

Ngộ Phi đại sư muốn ra cản trở song không kịp.

Cừu Thiên Hiệp nhảy sang trái, quay sang phải né tránh, chàng lui mãi về phía sau.

Quế Cung Thiềm hét to như sấm:

- Tiểu tử hãy mau sử dụng kiếm chiêu, người đừng giở trò khổ nhục kế !

Lão vừa nói, hai tay không ngớt vũ lộng đôi roi, gậy. Kim bảng phát ra tiếng kêu rú rít, âm hưởng kinh hồn, trúc trượng như muôn ngọn giáo vàng thế mạnh như mưa sa bão táp, thân mình vị phong trần kỷ nhân hình như chim trong biển động ba đào, thật là võ công kinh khiếp nhất trần đời chẳng uống mười mấy năm công phu luyện tập.

Ngộ Phi đại sư gào to lên:

- Quế huynh, hãy dừng tay ! Quế huynh không nên thế !

Cừu Thiên Hiệp vẫn giữ nguyên vị trí cũ, nương theo thế tấn của đối phương mà chìm theo thuật “Lôi hành cửu chuyển” đông né tây qua cố tránh mãi những đường roi tối độc. Quế Cung Thiềm càng đánh càng hăng, lồng lộn như con hổ đói, trúc trượng trên tay biến ra muôn đạo hoàng phong chẳng khác rồng bay phụng lộn, một chiêu “hàng môn thác bát” điểm mạnh vào mặt đối phương.

Cừu Thiên Hiệp thất kinh kêu lên:

- Bất cảo ! Chết !

Chàng rùn người xuống thấp, song chưởng xòe ra hướng vào cây trúc trượng đang giáng xuống đầu, đấy là phản ứng tự nhiên vì chàng không thể nào cử chiêu chống lại được, chỉ có cách mượn thế công biến ra thế thủ hầu che chở cho mình.

Không ngờ, Quế Cung Thiềm có đôi mắt sáng hơn điện, lão đổi ngay thế võ, thân bản trượng biến ra một chiêu “Nhật tẩu thiên gia” tấn công tới tấp, đồng thời lão rống to:

- Cuồng tiểu tử ! Hãy tiếp thêm chiêu thức !

Chỉ thấy cây trúc trượng như muôn ngàn cơn sóng dữ lớp lớp bủa vào các yếu huyệt Cừu Thiên Hiệp thế mạnh và nhanh như chớp giạt ngang trời.

Cừu Thiên Hiệp hồn bất phụ thể, chàng thấy cây trúc trượng chỉ cách mặt vài ly, chẳng lẽ ngồi nhắm mắt chờ chết ? Chàng vội kêu to:

- Tiền bối, xin tha cho tiểu bối !

Vừa nói dứt, chàng lôi trong tay áo ra cành kiếm trúc tay hữu vận ba thành lực vào “khô trúc kiếm” vừa quay một vòng, cản ngay đầu kim bảng và khúc trượng đang xoi thẳng vào mặt.

Bỗng nghe ... choeng, choeng ! Hai tiếng chạm nhau chát chúa, đồng thời một giọng thê thảm vang lên:

- Ối chao !

Kim bảng trúc trượng Quế Cung Thiềm như cây pháp đũa Ngươn tiêu bắn vọt lên không trung và văng ra ngoài trên ba trượng, hai cây bảng trượng run lên bần bật như cành đào trước gió. Quế Cung Thiềm kinh ngạc, lão giương đôi mắt xéch ngược nhìn Cừ Thiên Hiệp trên trời nói chẳng ra lời.

Cừ Thiên Hiệp thấy thế vội thâu ngay “khô trúc thánh kiếm” vòng tay bước đến trước mặt Quế Cung Thiềm kính cẩn thưa:

- Lão tiền bối ! Xin tha lỗi cho vãn bối !

Quế Cung Thiềm mặt đầy sắc giận, đôi mắt đỏ ngầu, trúc trượng trong tay lão rơi xuống đất, lão cao giọng nói to:

- Tiểu tử ! Lão Hoa tử này đã thua rồi, ngươi bất tất phải nhún nhường, ngày nào ta có bản lĩnh, ta sẽ tìm ngươi dù là chân trời góc biển, nếu ta không có bản lĩnh thì ta không xuất đạo giang hồ nữa, và họ Quế sẽ chết với thời gian.

Cừ Thiên Hiệp gấp rút nói:

- Lão tiền bối ! Nói chi những lời như thế ! Việc này

Kim bảng trúc trượng Quế Cung Thiềm vội nghiêng tai nhắm mắt, tỏ vẻ không nghe những lời Cừ Thiên Hiệp vừa nói, lão bước đến bên Ngộ Phi đại sư đang đứng yên như phỗng đá vừa cất tiếng hỏi:

- Đại sư, có nghe Thiếu Lâm tự đã báo thiệp Bích Ngọc cổ Phật cho Cửu đại môn phái về quy tụ tại Hương Lộ Phong dự hội, có phải vậy không ?

Ngộ Phi đại sư như tỉnh hẳn cơn mê, vội vàng đáp:

- Đúng đấy ! Quế huynh cũng là người trong chính phái, nếu có sự hiện diện của quý huynh cùng với Cửu đại môn phái tụ họp thật là quý hóa biết dường nào !

Kim bảng trúc trượng Quế Cung Thiềm buồn bã nói:

- Lúc đầu ta có ý đến dự hội !

Ngộ Phi đại sư dịu giọng nói:

- Chẳng lẽ bây giờ đại huynh lại đổi ý sao ?

Quế Cung Thiềm nghe qua mỉm cười:

- Không phải ta đổi ý, mà do người, vị minh chủ của Cửu đại môn phái, chủ môn của Thiếu Lâm tự hiện tại

Ngộ Phi đại sư lấy làm khó hiểu, hỏi lại:

- Quế huynh ! Xin quý huynh giải thích lời nói vừa rồi là thế nào ?

Quế Cung Thiềm liền mỉm cười bí mật:

- Giữa giờ ngộ đại sư sẽ rõ !

Vừa dứt lời, lão quay sang Cửu Thiên Hiệp, bằng giọng nói âm trầm:

- Cửu Thiên Hiệp ! Núi non không đổi nước biết chảy dài nếu có duyên chúng ta còn ngày gặp mặt nhau !

Vừa nói dứt, Quế Cung Thiềm quay mặt ra sau mà đi lần xuống núi, đôi chân bước khập khểnh, chiếc bảng chói tung tăng, lão cúi đầu đi một mạch ...

Cửu Thiên Hiệp lòng rối tựa bông bông, chẳng biết giải quyết thế nào cho ổn, chàng đứng trơ như tượng gỗ nhìn theo sau lưng Quế Cung Thiềm, đến lúc mất dạng, bao nhiêu dĩ vãng, hiện tại, ước vọng tương lai thi nhau hiện lên xung đột giữa tâm tư, khiến chàng như si như dại, thờ thần như kẻ mất hồn.

Ngộ Phi đại sư chấp tay trước ngực, thầm nhớ lại những lời nói mơ hồ của Kim bảng trúc tượng Quế Cung Thiềm, khiến vị lão tăng vô cùng nghĩ ngợi.

Vì Quế Cung Thiềm là một vị kỳ tích phong trần kỳ nhân, là một nhân vật minh quang chính phái ngôn hạnh rất phân minh, không bao giờ chua ngoa xảo mị, thế tại sao nói những câu mơ hồ, tất phải có lý do gì ...

Ngộ Phi đại sư nói lẩm bẩm:

- Không chẳng lẽ cuộc hội tại Hương Lô Phong, có gì xảy ra ngoài ý muốn rồi ư ?

Cửu Thiên Hiệp nghe qua thức tỉnh vội vòng tay hướng vào Ngộ Phi đại sư cung kính thưa:

- Đại sư vạn thọ ! Ngày nay Cửu Thiên Hiệp này vẫn chưa tìm ra cha mẹ thật là có nhà mà không chỗ ở, có tổ quốc mà không có chỗ chen chân, bởi vậy, đại hội hôm nay tôi sẽ đem hết huyết, mật ruột gan ra thổ lộ cùng Cửu đại môn phái cùng những điều uẩn khúc rồi sau này, tôi sẽ tìm đến Miêu Cương cố tìm ra người ấy, nếu tôi không tìm ra được căn nguyên, thì từ đây tôi sẽ quy y vào cửa Phật, xa lánh bụi đời, thế không trở lại giang hồ tranh trường đoản với nhân sĩ võ lâm dù một ngày cũng không oan khiên nghiệp chướng nó bám riết mình như bóng với hình, sự phiền não sẽ kéo dài bất tận !

Giọng nói của Cửu Thiên Hiệp đượm đầy vẻ trầm buồn, gương mặt chàng tỏ ra thê lương ảo não.

Ngộ Phi đại sư điềm đạm tiếp lời:

- Thiếu hiệp, ngươi là một đóa kỳ hoa trong rừng võ, cuộc hội hôm nay, ta tin tưởng có giải pháp giúp ngươi trọn vẹn, đừng chán nản ngã lòng mà nhụt trí, chuyện hiểu lầm chỉ ảnh hưởng nhứt thời mà thôi, còn sự thật muôn đời là sự thật !

Cừu Thiên Hiệp thở dài thườn thượt tỏ vẻ chán nản bồi hồi, chàng lại quay sang đại sư từ giã:

- Giờ ngộ sẽ gặp lại đại sư !

Vừa nói dứt, chàng nhún mình nhảy vọt lên cao hướng vào những hòn non cao ngất mà chạy nhanh lên đỉnh núi ...

- o O o -